

Exposició

II concurs de cartes d'amor

Em dius que t'has fet gran.

Et miro: fas un arc amb els dits de la mà per posar-te els cabells blancs darrera una orella, darrera de l'altre, com quan tenies setze anys i t'apartaves els blens de la cara, per entreveu-re'm de reüll, pestanyejant-me.

Em dius que ja no ets el que erets.

Però després somrius, i els ulls se't fan petits i els llavis se't allarguen i m'ensenyas les dents. Replecs de pell a arreu, que s'estiren i s'arruguen, meandres on habiten els records.

Em dius que comences a oblidar-te de les coses.

I et dic que no passa res. Jo seré l'enciclopèdia de les nostres vides, plena de moments definitoris: qui érem i qui som, què hem guanyat i què hem perdut, què han vist els nostres ulls.

Pots oblidar-ho tot, si vols, no passarà res. Només vull que guardis un racó de tu per a set lletres, que de costat i juntes fan "T'estimo", i és que darrera d'elles hi ha tota la nostra vida.

